

Lerma, entre cànctics i himnes

L'aprovació de l'himne de la Comunidad

«**E**ls socialistes només encerten quan rectificuen», han dit els dirigents de la Coalició Popular, arran de la feliç idea de Lerma d'aprovar ell sol, per unanimitat de l'executiva del PSPV (PSOE), una esmena perquè el projecte de Llei de Símbols de la Generalitat incloga la preciosa lletra que Maximilià Thous va posar a l'himne del mestre Serrano.

Els *populars* tenen raó. O, més ben dit, els socialistes han anat donant la raó, de primer a Fernando Abril —ell també aprovava a soletes les coses per unanimitat a l'executiva d'UCD—, i després als *populars*, a *Las Provincias* i a Blas Piñar, que no ha fet cap míting a València que no s'obris amb l'himno, música i lletra en feliç conjunció.

És cert que hi ha hagut veus en contra, dins del partit. Però no han estat moltes. Per exemple, en el grup parlamentari de les Corts valencianes tots excepte dos —Ferran/Fernando Vidal i Alberto Pérez Ferré— hi estaven en contra. Però, és que no entenen la voluntat pacificadora i integradora de Lerma amb aquestes mesures.

A la reunió de l'executiva faltaren alguns. Però tampoc no eren molt importants: Felipe Guardiola, Cebrià Ciscar, Ricard Pérez Casado i els membres d'Izquierda So-

cialista José Cabrera i Josep Pons. Lerma sap —n'està segur— que tots ells haurien donat de grat el seu si a la cosa d'«ofrenar noves glòries a Espanya», per la seua gran força integradora entre els valencians de les tres províncies germanes que, des d'ara, avançaran oficialment en marxa triomfal. I si no l'haguessen donat, tampoc no hauria estat tan greu, ja que de totes mane-

res hi hauria hagut unanimitat.

L'afany integrador de Lerma no ha tingut límits, perquè sempre ha actuat per a bé de la «Comunidad» i en funció de profunds i meditats criteris culturals i estètics. No ha tingut límits perquè, primerament amb l'anomenat Estatut de Benicàssim i després quan aquest quedà convertit en Estatut de Madrid, no dubtà a fer cas omís de dos congressos del PSPV.

El lector amb memòria recordarà que en el congrés de 1979 s'aprovà una resolució en la qual es deia que el partit donaria el seu suport a una bandera amb les quatre barres i un distintiu que no fos la franja blava de la ciutat de València. En l'anomenat Estatut de Benicàssim ja s'acceptà la frangeta.

/ Carles Francesc

El president sap molt bé que és rectificar

El congrés següent, que, com la negociació de l'Estatut, se celebrà a Benicàssim poc després d'aquesta, resolgué que s'havia arribat a un text de mínims imposable de modificar. Es féu, tanmateix, al parlament, quan s'aprovà l'Estatut definitiu i el País Valencià quedà convertit en Comunidad Valenciana.

Aquests pactes foren justificats per alguns que, malgrat tot, hi estaven disconformes, per la necessitat d'arribar a les institucions autonòmiques. Però ara no entenen això de l'himne i diuen que és políticament incompreensible i coses per l'estil.

Lerma coneix perfectament les causes polítiques poderoses d'aquestes decisions: rectificar a favor de la raó. Aquesta és la seua clara voluntat. I cal lloar el tarannà conciliador d'un polític que, com ell, no s'ha detingut en res, a l'hora de reconèixer que durant anys ha mantingut postures equivocades.

Així, només queda la llengua, es pot dir. Efectivament. Es pot arribar a postures conciliadores en qüestions de llengua. Algunes fonts prou oficioses asseguren que l'executiva del PSPV estudia un document per a aprovar unes noves normes ortogràfiques, segons les quals es posarà un accent sí i un altre no.

«Es tracta d'un procés físic i químic —resumia l'altre dia un membre destacat del PSOE, no gaire partidari de les rectificacions de Lerma—. Físic per la inèrcia que porta a avançar en les concessions, com si caiguéssim per un pendent. Químic per la no-irreversibilitat de les decisions preses.»

Lerma, mentrestant, avança en marxa triomfal, entre cànctics d'amor i himnes de pau.